

Temps difícils

written by Pau Miserachs | 23 de desembre de 2020

Cada dia hi ha més gent que no s'identifica amb els partits polítics amb representació parlamentària. Però no renuncien a la política, buscant altres espais d'acció. Els partits, clarament no ho són tot.

Amb la pandèmia i la crisi, la societat s'ha tornat conservadora i el diàleg no es practica. Les reunions telemàtiques per zoom no faciliten el diàleg. Tot acaba en exposicions més o menys llargues. Però només en afirmacions sense veritable debat. Tot sembla quedar en mans de minories que dicten la política a seguir.

No donar explicacions és habitual en la dreta que presenta perfils autoritaris i prejudicis ètnics. Tampoc interessa a molts saber exactament el que passa al carrer, perquè es tracta que el carrer faci el que ells consideren que és bo. La moral política queda a l'aire.

El règim econòmic està en qüestió, com també la mateixa política. Els desequilibris i les desigualtats empitjoren amb un nivell de vida general a la baixa, mentre les elits es protegeixen.

Hem institucionalitzat la crisi i hem fet caure en el descrèdit el règim del 78. El principi de proporcionalitat electoral ha tocat fons, potenciant l'astúcia creant escenaris ficticis que més interessen als poders fàctics.

Però la realitat catalana és plural i no està per bipartidismes. Aviat comptaran més les persones que els partits a l'hora de decidir gestió de poder. Els partits no són l'equivalent de marques de prestigi.

Els drets de les persones són valors polítics que cal garantir i protegir. La construcció dels drets ha estat lenta, però

avui no es poden fer campanyes electorals sense parlar dels drets humans. Aquesta és l'esperança de la República Catalana.

El model d'estat està en dubte. Necessitem un nou model i canviar les coses. Socialistes immobiliistes al poder no són solució, com tampoc les dretes involucionistes.

Convé estalviar diners de la despesa pública. No veiem que l'Estat ni el seu cap estiguin per aquesta via. Abans s'apugen el sou. Aquest punt és definitori de la política que no vol Catalunya.

Ens convé posar en marxa la casa gran de la democràcia republicana i trobar alternatives per a tots. També acabar amb l'Espanya radial i un Madrid ple de funcionaris que rep avantatges i no paga impostos.

No ens deixen proclamar fora de la llei els patrons de la mentida que són els contraris als interessos i drets nacionals dels catalans. Tampoc es respecta el Parlament català, temple de la llibertat, la llei i la democràcia. La independència esdevé així un bé necessari.

Vam trigar trenta-set anys a presentar-nos a Madrid reclamant els drets de Catalunya a la seva república. Hem vist durant anys l'absència dels valors republicans i de diputats que estimin la República Catalana. Poc esperit de reconciliació, per no dir nul·la la dreta unionista que confon estat amb nació.

La democràcia és vulnerable. La nostra està plena d'escàndols i de corrupció. Però no hi ha cap memòria crítica que ens digui quina és la democràcia que necessitem, quan esperem una democràcia per l'esperança. Un règim nou, just i solidari.

El que és cada dia més clar és que limitar la democràcia, desvestir-la de llibertat i garanties, és un mal servei a la dignitat de les persones. L'esperança republicana és precisament l'objectiu comú dels catalans per molt que ho

dissimulin les enquestes favorables a la unitat del Regne en la uniformitat identitària, lingüística i cultural.